Z ČESKO-AMERICKÉ POESIE.

JAN HARRIS ZACHAR:

JSTE KRÁSNÁ, SLEČNO.

Jste krásná, slečno, jak již mnozí děli.
Jste v tanci vzácným lovu předmětem,
vás hltá zrakem mladík uzardělý,
u piana se vznáší nad světem.

Rozkošný inserát má ve vás moda,
čar z vašeho se přýští účesu,
jen vaše duše, ach, ta bodá, bodá . .
Kde ztratila jste její noblesu?

Vy pohrdáte řečí svojí matky,
váš původ budí ve vás jenom stud,
vzpominky dětství zaháníte zpátky,
ku smíchu před vámi Čech stojí, chud

Svět americký jímá duši vaši,
svět, tolika jenž vládne penězi,
ty velkoobchody, v nichž modě snáší
vše lepost žen a při tom vítězí,

ta divadla, v nichž erotiky tolik,
ty rozvody, jež tak se sladce čtou,
ty romány, v nichž skrze temný dolík
milenci k vyplnění snů svých jdou.

Jste krásná, avšak neumíte česky
a angličina vaše nezralá,
krev svoji zapřít dovedete hezky
a jiná v cévy vám se nevsála.

Je krásné, slečno, krásné vaše tělo,
nad krásou jeho pějí nebesa,
však žádám víc, co by mnou celým chvělo —
kdes schovala se duše noblesa.

Rád přemohl bych povrchnost tu vaši;
vždyť víme, stopovat kam mnohdy hřích,
a proti mdlobě, rodiče již naši
jdou, v tobě, krásko, protest hlas svůj zdvih'.

Rád spasil bych tě, a přec síly není,
neb nejsi jediná, ó těžký žal!
Kol sebe hledím, v přísném posouzení
a tisíce zřím, jež nám jiný vzal.

JAN HARRIS ZACHAR:

MINNESOTOU.

Topoly, vy topoly,
jako strážci obrovití
táhnete se kol poli.

Topoly, vy topoly,
v vás zřím vás, kam jsem vzhlédnul
na vrcholi, v údolí.

Topoly, vy topoly,
poslednĕ jsem v Čechách zřel vás,
a mé srdce blaholi.

Topoly, ó topoly! . . .
A přec, když se na vás dívám,
moje srdce zabolí.

F. M. BERANOVSKÝ:

UMÍRÁ LÉTO, UMÍRÁ . . .

Listí mi žloutne před oknem —
vidím, jak léto umírá
a jak jdou mlhy obzorem,
— šedivé mlhy podzimu.

Oh! mnoho zkosí mlhy ty,
mnoho, co ani neuzrá,
mnoho, co ani nevzkvete,
mnoho, ach! mnoho hrdých snů
polibkem chladným udusí
podzimu mlhy prokleté . . .

A slunce kdesi v dáli je
— paprsky jeho nehřejí —
a tepla tolik třeba je . . .
Ty mlhy všecko přikryjí!

Jdeš, hledíš kolem rozsmutněn
— do oka slza tlačí se —
a dále kráčíš tich a něm,
svým žitím dále — cestou svou —
a zlomky snů jdou duší tvou
bez lásky k tomu žití zde.

A tak si myslíš, že i my
uvadnem jako květy ty,
uvadnem jednou pro vždycky,
v okamžik jeden tragický.

Víc tepla nemáš z naděje
a marno je i zoufalství —
květ zvadlý vickrát nevzpučí,
nevzbudí nikdo neživé . . .

A mlhy šedé v dáli jdou —
Smrt nesou ve své náruči,
rubášem zemi přikryjou
— podzimu mlhy šedivé.

* * *

Umírá léto, umírá . . .
Oko to vidí a srdce cítí —
už žloutne listí, vadne kvítí,
— nad lady havraně slyšet je krá,
přísrné krá.

A léto umírá . . .

F. HAIS:

JDOU LÁSKY.

Jdou lásky, jdou
jedna za druhou.
První činná, bolem žhavá,
druhá trpná, odříkavá —
obě zahynou.

Jdou lásky, jdou
jedna za druhou.
První v srdce ostny vtkává,
druhá je zas vytrhává —
Jdou, až zahynou.

Jděte, lásky, jděte
toužené i kleté.
Nechť si vaše bolest hýří,
však až duch se s tělem smíří
obě zahynete.

Česko-americký přehled.

— **Sokolské závody župy Fuegner Tyrš.** — U příležitosti druhého valného sjezdu Župy Fuegner Tyršovy 25. září t. r. byla vydána zástupci sjezdu následující resolucee: V uvážení napjatých poměrů mezi jednotlivými sdruženími sokolskými v Americe, následkem nezdařených pokusů sloučení Sokolstva amerického v jednu obec a tím i sloučení všech slovanských sdružení ve společný svaz — žádáme všechny jednoty župy naší i ženské odbory, aby, když v přítomné době není možno docíliti sloučení cestou diplomatickou, navázaly v pravdě bratrské styky se všemi místními sbory N. J. Sokolské a ostatními slovanskými sdruženími a tak vzájemnými styky pomáhaly upraviti půdu pro příští mohutné sloučení všeho Sokolstva amerického ku cti jména sokolského a to při všech veřejných vystoupeních i drobné práci tělocvičné vůbec. Zároveň žádáme bratrské orgány sokolské, aby v tomto směru vždy a všude pracovaly a zamezily všemu nájezdu a tříštění našich sporých sil. Za resoluční výbor: br. Košař, Třeska a Kasalický." — Při závodech obdrželi ceny následující bratří: První cenu Oselka Karel od Sokola Slavoj, který dosáhl 82.4 bodu, řehoř Josef, Č. N. S. Pokrok 81.1, Huska St., 39. sbor T. J. Slov. Sokola, 80, Siruček, A., od Č. A. D. Sokola, 79.8 Skřivánek VI., od Slávského Sokola, 79.5 a Peter Ant., od 39. sboru T. J. Slov. Sokola, 77.4. Vítězům o přebor župní a z vyšš. oddělení jakož i vítězným družstvům udělen byl diplom a po věnci přebornickém. Vítězové v středním a nižším oddělení obdrželi po diplomu a po medailonech, které však dosud nebyly vítězům odevzdány. Dle pořadu udíleny budou medaile buď zlaté, stříbrné a bronzové. — První cenu o přebor župní obdržel Vodák Ferd. od Č. N. S. Pokrok, druhou Rabiňák Jindř. od Sokola Slávského, třetí pak Král Josef od téhož Sokola. — Ve vyšším oddělení: První cenu odnesl Paul Fr. od Plzeňského Sokola a druhou Stránský Josef od téhož Sokola. Třetí cena připadla Vodáku Ferd. od Č. N. S. Pokrok. — Ve středním oddělení obdrželo první cenu družstvo Sokola Slavoj, kdežto druhá cena připadla družstvu Sokola Slávského. — První cenu pak v nižším oddělení odneslo si družstvo Sokola Palacký z Detroit.

— **Koncert sl. B. Novotné.** — Jak jsme se v minulém čísle zmínili, pořádán byl ve dvoraně Plzeňského Sokola v Chicagu koncert mladistvé umělkyně, virtuosky na housle, slečny Barbory Novotné, absolventky Chicago Musical College, za spoluúčinkování předních uměleckých sil. Vzdor deštivému počasí byly dvorana i galerie dosti četně obsazeny. Program zahájen byl úvodem k opeře Smetanově "Libuši", který úchvatně přednesli za velebného ticha, které ve dvoraně nastalo, p. dr. Greig a slečna A. Čadova. Česko-americké veřejnosti není asi zcela dobře známo, že dr. Josef Greif byl svého času ve vysokých kruzích pražské společnosti znám nejen co výborný lékař a znamenitý odborník v kožních nemocech, ale i co na slovo vzatý hudební skladatel, virtuos na piano a dirigent velkého 60-členného orchestrálního sdružení, jehož koncerty ve prospěch dobročinných účelů pořádané, byly navštěvovány a sanktionovány nejznamenitějšími uměleckými kapacitami. Nesmírné nadšení a nezadržitelná touha po uplatnění svého umění dovedla dr. Greifa k tomu, že odhodil brzdu společenských poměrů pražských a vydal se na cestu za svým ideálem nejen k ukojení své vlastní umělecké Muzy, ale též a to hlavně ku prospěchu mladých talentů, kteří pod svědomitou jeho výchovou dospívají nejen na virtuosy, ale na hudební vzdělance vůbec. Po overtuře k opeře "Libuše" vystoupila umělkyně slečna Novotná, která při objevení se na jevišti byla hlučným potleskem uvítána. Své přednesy zahájila skvostně podaným číslem "Vojenským koncertem" od Lipinského. V dalším čísle přednesl p. J. Kostka svým lahodným tenorem zpěv "Jarky" z opery "Čertova stěna". Slečna Novotná na to zahrála v mistrovských přechodech a variacích Strelezkiho "Serenade Espagnole". Bouřlivým potleskem odměněna byla umělkyně a obdarována velkým množstvím kytic i zlatým šperkem. Mladistvá virtuoska na piano, sl. A. Čadova, podala bezvadně skladbu od Saint Saense "Concert Waltz", načež hlučným potleskem odměněna, přidala Mozartův "Turecký pochod", který s bravurní lehkostí přednesla. V čísle šestém vystoupila slečna Novotná ve skladbě Wienawskiho "Souvenier de Moscow". Po této zazpíval pan J. Kostka zpěv Lukáše z opery "Hubička" od Smetany, a hlučným potleskem odměněn, přidal po dvakráte dvě sloky písně "Zastavení-čko" z opery téhož skladatele pod názvem "Dvě vdovy". Nejlepším číslem bylo provedení skladby "On the Alps" od Andre, které bezvadně přednesli sl. B. Novotná a pan V. Prchal, který uvítán byl applausem; doprovod na piano při čísle tom obstaral dr. J. Greif. Nadšené obecenstvo odměnilo oba virtuosy hlučným potleskem, čímž tyto přinutilo ku přídavku skladby od Flotova a na to známé písně "Poslední růže". "Koncertní Etudou" zakončila sl. Novotná zdařilý program koncertu a v tomto čísle zvláště její technika vynikala. Po hlučném a dlouho trvajícím potlesku přidala umělkyně známou českou píseň "Ach, není tu, není, . . ." Programem tím připraven byl našemu umělomilovnému obecenstvu vzácný požitek, neboť talentovaná umělkyně ovládá svůj nástroj s pravou virtuositou a elegancí. Její vroucí a procítěný přednes jakož i její báječná technika uvádí posluchače v nadšení. Přejeme slečně na další její umělecké dráze mnoho zdaru a slávy!

— **Cenou pocténá dram. práce.** — Minulou neděli byla uvedena na scénu divadla v Town of Lake, Chicago, Ill., cenou poctěná dramatická práce "Oběti Úpadku" od pí. F. Staňkové-Bujárkové. Jest tomu necelé dva roky, co snaživý Ochotnický kroužek "Kajetán Tyl" v Town of Lake vypsal konkurs na dvě nejlepší původní česko-americké dramatické práce. Rozhodčí porota, sestávající z pp. dra. Salaby-Vojana, R. Jaromíra Pšenky, J. J. Krále, Otty Fuersta a J. Lhotského přiřkla pracím pí. Staňkové-Bujárkové obě ceny. — První z obou cenou poctěných prací jest obraz z česko-amerického života, "Oběti úpadku", a první představení, jehož nastudování věnovali naši ochotníci příli co nejsvědomitější, konalo se v neděli, dne 1. října večer v síni ČSPS. na 48. a Honore ul.

— **Český obr Alois Benda a jeho přítel Ferd. Havlík napadeni přesilou lupičů a zle ztýráni.** — Alois Benda, tesař, bydlící v čís. 2712 Troy ul., v Chicagu, muž hřmotné postavy a obrovské síly a s ním v témž domě bydlící zedník Ferdinand Havlík byli v sobotu večer v hostinci p. Cepáka na 26. ul. a Sawyer ave. na slavnostním otevření. Když se časně ráno o 1. hodině ubírali k domovu, šli po Kedzie ave. jižně od 26. ul. Tu se proti nim a kolem nich vyřítilo od opuštěných bud, které jsou na jedné straně ulice, pět nebo šest chlapů, a většina z nich vrhla se hned na pana Bendu. Benda se postavil hned na obranu, ale nežli se nadál, dostal do hlavy několik ran tvrdými předměty a skácel se k zemi. Ale ještě na zemi, poloomráčen kladl útočníkům tuhý odpor. Tito jej kopali a tloukli mezitím co někteří se mu dobývali do kapes. Jednu kapsu, onu, ve které měl peníze, mu úplně roztrhli a peníze, několik dollarů, vzali. Jakmile byl Benda na zemi, vrhli se dva z lupičů na Havlíka. Pan Havlík, ačkoliv několikráte uděřen, hájil se, dokud nepřišla pomoc. Pan Benda odnesl si ze srážky nesčetných ran. Obě oči má černé a strašně zateklé a po těle stop ran, surovými lupiči zasazených až hrůza. Také Havlík odnesl si z dobrodružství toho nemilé upomínky. Lupiči dosud nebyli dopadeni.

ČERNÁ KRONIKA.

— V Cleveland, O., přejet byl na dráze Pennsylvania jižně od Superior ul. krajan p. Josef Kadlečka ze Sherman ul. Šel ještě s dvěma neznámýma po trati, kteří uhýbali se parostroji, táhnoucímu tři káry. Dva jeho průvodci byli strojem odhozeni a zmizeli, krajan však se dostal pod stroj, kde utrpěl smrtelná zranění, jimž v nemocnici Emergency, kam byl dopraven, za pět minut skonal.

— Na břehu jezera u Lincoln parku v Chicagu nalezen byl v minulých dnech mužský oděv, o němž se policie domnívá, že náležel někomu, kdo se šel v ta místa koupati a utonul. Dle papírů v kapse kabátu nalezených soudilo se, že jest to jakýsi John Worich. Tímto Worichem mohl by zcela snadno býti krajan Jan Vaníček z čísla 2044 záp. 22. Place, jenž odešel z domova v sobotu před polednem a od té doby nedal o sobě věděti. Vaníček, jenž byl 38 roků stár, byl čalouníkem a pracoval v závodu F. Nerad and Co., 1837 záp. 22. ulice. Měl podivínské zvyky, kterými se dělal nápadným. Žil jako lakomec, nepopřál si žádné zábavy, oddával se hloubání o nebi a pekle a peníze, jež si zašetřil, zašíval do podšívky svého šatu. V sobotu chodíval se koupati do jezera. Proto jest oprávněná domněnka, že buď při koupání utonul, nebo ze svého podivínství spáchal sebevraždu. Vaníček bydlel ve výše udaném čísle v domácnosti paní Hippchenové, Němkyně. Jakmile dostali Hippchenovi zprávu, že byly na břehu jezera nalezeny šaty muže, odebral se syn rodiny do úřadovny, kde byly uloženy, aby se přesvědčil, nejsou-li to šaty zmizelého strávníka. A skutečně poznal v nalezených věcech oděv, prádlo i boty pohřešovaného Vaníčka. Bylo tu všechno, tak že nešťastník, utonul-li, vešel do vody úplně vysvlečený. O jeho zmizení mají členové rodiny Hippchenovy různé domněnky. Paní Hippchenová věří, že utonul nebo že se utopil zúmyslně. Byl poslední dobu velmi zasmušilý, málo pracoval a zdálo se, že v jeho hlavě není vše v pořádku. Dcera její ale myslí, že se v parku převlékl do zcela jiných šatů a odejel do Evropy. V jeho papírech nalezen byl dopis od jeho bratra, jenž jej zval k sobě do Uher. Proč by si byl Vaníček před odjezdem chtěl zahráti na sebevraha, dá se vysvětliti pouze jeho podivínstvím. Doma nezanechal téměř ničeho. Kufr je skoro prázdný a co v něm je, nemá ceny.

— Devítiletý Henry Hulín z North Chicaga vylezl v min. dnech na bílý ořešák, aby si natrhal ořechů. Na neštěstí se pod ním zlomila větev; a on spadnuv na zemi, zlomil si vaz a rozbil hrudník. Když byla jeho mrtvola přivezena domů, pí. Hulínová omdlela a trvalo to dlouhou dobu, nežli byla lékařem přivedena k vědomí.

— John Rakouský, bydlící v č. 712 záp. 14. ul. v Chicagu, zadusil se v min. dnech nešťastnou náhodou svítiplynem ve své ložnici. Rakouský, který byl 38 roků stár, odešel po obědě do své ložnice, kde ulehl. Asi kol pěti hodin ucítil bratr jeho Karel Rakouský odporný a silný zápach plynu a tu pátral, kde plyn uchází. Konečně otevřel bratrovu ložnici, odkud proti němu vyrazil silný proud plynu a tu na loži nalezl bratra svého jako mrtvolu zadušeného. John Rakouský, jak bylo dostavivšími se policisty vyšetřeno, před svým ulehnutím, svlékl se ze spodků, které hodil přes plynový svícen. Tím musel se otevříti kohoutek a jelikož Rakouský záhy tvrdě usnul, nepozoroval to a tak se zadusil.

PŘÍMOŘSKÝ TEXAS.

Mám v prodeji tisíce akrů krásných zařízených a vzdělaných farem, lesů a surových prerijních pozemků ve středním a přímořském Texasu za mírné ceny a na lehké splátky. Pište si o český pozemkový popis Texasu a o seznam a ceny pozemku, které pošlu zdarma na požádání. Pište na:

JOS. DĚDEK, Rosenberg, Tex.

— F. H. —

— Tak už je tady. —

— Kdo to, prosím?

— Nu, pan Aksarben —

— Pan Aksarben? Hm — račte dovolit, kdo to vlastně je, snad ne nový pan president?

— Člověče, je vidět, že ste ještě — nu — nechci říct zrovna zeleňák — to by bylo surové, jak nám to tuhle noviny vysvětlily — ale tak trochu grýnhorn — víme? Kde pak máte kufr? —

— Račte prominout, pane krajane, ale — snad byste nebyl tak laskav a —

— I toto, to já se jen tak ptám, nemáte-li ho ještě na dýpu. —

— Mám, drahý krajane, mám — ještě jsem neměl čas si jej odvézat.

— Dyk sem si to myslel — chechche — no — ale — já vám to tedy člověče povím, kdo ten pan Aksarben je, beztoho ste o tom v Čechách jaktěživ neslyšel a do nejdelší smrti neuslyšíte. Víte, já sem taky dobrej národovec a taky se ještě pamatuju na naše slavné poutě v Nemoudrovicích — ale to je všecko nic, povídám vám, všecko nic proti panu Aksarbenovi. To máte tedy takle — vlastně co bych si s tím lámal kotrbu — tadyhle je dejly být a já vám to . . . Kejdyno, pojď mu to přečíst — já na to dobře nevidím . . . Víte, moje holka je votevřená hlava, je jí teprve patnáct let, ale už umí číst englický noviny lepší, než já český. Jó, jó — to je tím, že se michá plemeno — moje žena je totiž ajryška a děti sou po ní. Voni sice taky umějí česky, ale jen to co pochytnou od táty . . . Kejdyno! Garrdemet — kde ta žába se zase courá, to je jistě v šou. Nu, nešť, beztoho nemá na světě nic jiného, chudinka . . . Ale co, houby, pote k Rampouchovi na jednu, tam vám to vo tom panu Aksarbenovi povím. A počástnu vás, abyste věděl, že sme k zele . . . vodpuste, uctivě. —

— Ne, děkuji, nejsem zvyklý stát před bárem, připadá mi to, jako bych stál u nálevny v nějaké kořalně.

— Táák, vy ste ňákej fajnovej; nu, je vidět, že ste měšťák ze Čech a žádnej demokrat. Jó, holenku, nemáte ještě ten pravej americkej šlif a žádnej průjem o tom, co je pravej amerikánskej demokrat. Víte, tady je volnost, rovnost a bratrství — a hlavně rovnost. To si pamatujte. Tady neplatí žádný nadnášení, našinec je každýmu roveň. Ať je to právník, kněz, doktor, soudce nebo sám president, to je všecko buřt. Je to náš sloužka, protože si ho voli-me a platíme, aby nám sloužil. A proto je slouha, vo nic víc než my, rozumíte? A když chce, abysme ho volili, tak musí s náma k báru a počastovat, třeba to byl sám mayor. To je demokracie, rozumíte?! — Tak tedy —

— Ale, vážený krajane, nevysvětlil jste mi dosud, kdo je ten pan — pan . . .

— Myslíte toho Aksarbena? Jó, to je takle. To je jeden král a ten má pod sebou moc rytířů a dycky jednou za rok vyrukujou a celý město vobrátěji vzhůru nohama. Všecky štóry sou votevřený dlouho do noci, a každej z nich prodává lepší a lacinější zboží než ten druhej —

— To by ovšem bylo krásné, ale — je to vše?

— Toto, ten hlavní šou je vohraženej a platí se tam desák edmit. Tam přecházejí člověku voči. — Tent vedle tentu a v každým sou k vidění ty největší vymoženosti světa a všecko je nombr van.

— Na příklad?

— Byl ste někdy v Nemoudrovicích na pouti? — nebyl — tak vám to nemohu dobře vysvětlit, ale můžu říct, že zdejší šou pana Aksarbena je asi jako deset nemoudrovických pouťí dohromady, jenže tu nejsou žádný četnící, protože je to volná Amerika a každý dělá byznys jak může a žádnej mu v tom nebrání. Kdo se dá vobrat, je to jeho vina, proč je hloupej. V Čechách je hloupost lidská pod policejní ochranou, tady je to navopak. A je to dobře.

— Tedy je to jakási národní slavnost?

— Teď ste na to káp. To je to pravý slovo — národní slavnost. — Jojo, to by se leckerej zele . . . vodpuste, zmejlil, kdyby si myslel, že nedovedem udělat parádu a že nejsme osvětově a národně probudilí. K čemu bysme si platili naše české noviny nežli k tomu, aby jinonárodovci viděli, že máme taky svoji řeč a že snad taky umíme číst. A nemyslete si, že nám naši novináři můžou malovat straky na vrbě, ba né; ti nám musejí hezky napsat co chceme my, ne voni — jináč garrdemet — nedostanou ani červenej cent. To by tak hrálo!

— Ovšem, ovšem, máte pravdu — a což — přednášky — máte zde nějakého řečníka?

— Panečku, to si myslím, a jakého! Když spustí, tak se všem flandfákům, ať katolickejm či luteránskejm, husitskejm nebo česko-bratrskejm ježí vlasy na hlavě — židovskejm ne, ty by si mohl pohněvat a kdo ví esli je nebude jednou potřebovat. Jó, to je chytrák! Vona sice ta řeč není laciná, když považíme, že padesát dollarů je padesát dollarů, ale je aspoň vidět, že si můžeme ňákou řeč dopřát, zvláště vosl řečníka, kerej je až čert ví v kerej zemi vystudýrovanej a kerej ví co chceme my a co chce von. A hloupej není, protože by jinak z nás moc nedostal. A co je pravda to je pravda — fajnovej není taky, a ví co je rovnost, jenže to někdy až přehání; než našinec vypije jednu, on má už tři v sobě. Ale my mu to nevožejnáme spíš mu ještě ňákej ten vašinkton pošleme, aby se posílnil do boje proti tmě a slepotě našich ubohejch bratrů. Ne, věřte mi nebo ne, ale někdy mi je až k pláči, když vidím, jak ty naše lidi sou zatvrzelý a sou mezi nima i svobodomyslný, který nechtějí uznat, že to je ten nejlepší a nejsvědomitější vůdce, kerého naše drahá vlast porodila. — Jojo, nevděk světem vládne.

— Tak jest, drahý krajane, věřím rovněž, že to musí být tuhý boj a tím trpčí, čím méně uznání za osvětovou a nezištnou práci se našemu řečníku dostane. Ale doufám, že má ve vás pevné sloupy a . . .

— V tom se nemejlíte — a dobře ste řek — sloupy. — Na nás by moh hrady stavět, ale to on ne — on je moc skromnej. On se na nás obrátí jen když potřebuje — víme. — A jak sem řek, je skromnej a plnej vohledů — ani nechce, abysme mu psali, jen když pošleme příspěvek na vznešenej oudel. A jak dojímavě umí křtít. Žádnej falář by to tak nedovedl. Mně vokřtil vlastně pomenoval jednoho kluka. Kluk už běhal, ale já pořád nevěděl jak mu mám říkat, tak když přijel ten náš slavnej řečník do naší vobce, tak sem kluka vzal do schůze a hned byl pomenovanej. Jó to je jiné, než kdybych si ho pomenoval sám. Takle může z kluka ještě něco bejt, když měl takovýho moudrýho křtitele. Křestní list stál sice jenom dva dollary, ale ještě ho nemám. Je to teprve dva roky co byl kluk křtěnej tak to je na křestní list ještě čas. Tuhle sem mu psal, co je s tím listem, ale teď mne to mrzí. — Vodepsal mi, abych nebyl tak nedočkavej, že má tuze mnoho důležitější osvětové práce. Nejspíš se nechází o čestný úřad oddavatele párků. Jojo, to je slavnej muž a můžeme bejt na něj hrdý. To je takovej král Aksarben a my sme jeho rytíři. Ono nás sice nepřibejvá, spíše ubejvá, ale to je jedno. Nakonec přece pravda zvítězí, a protože von má pravdu tak vyhrajeme my —

— Jste dojista na pravé cestě, milý krajane, a ze srdce vám k vašemu skalopevnému přesvědčení gratuluji a obdivuji je. Ale — když už jste v tom přirovnání — snad byste mohli toho svého vůdce také pomazat na krále. Nemusel by se jmenovat zrovna Ak-sar-ben; myslím, že bylo by zcela krásné a příhavé:

Ak-Sdilt-Sopu-Olh.